

Arrest

**nr. 94 378 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 80 055 van 24 april 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In haar tweede asielaanvraag brengt verzoekster geen nieuwe gegevens aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich voordeden na het vellen van 's Raads arrest nr. 80 055 van 24 april 2012. Verzoekster beperkt zich ertoe te volharden in het relaas dat in voormeld arrest ongeloofwaardig werd bevonden en voegt daartoe enkele nieuwe documenten bij. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van voormeld arrest maakt evenwel duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Wat betreft het neergelegde psychologische attest merkt de Raad op dat dit attest gegevens bevat die door een psycholoog niet kunnen worden vastgesteld, zoals de situatie van de vrouwen in Afghanistan en verzoeksters voorgehouden asielrelaas. Het gesolliciteerd karakter van dit attest laat niet toe er een objectieve bewijswaarde aan te verlenen.

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in bovenvermelde vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Zij voegt weliswaar tal van documenten bij haar verzoekschrift, doch dit betreffen algemene rapporten waarin verzoekster niet wordt vermeld noch betrokken, waardoor deze documenten geen afbreuk kunnen doen aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Wat betreft het bijgevoegde krantenartikel waarin verzoekster wel persoonlijk wordt vermeld (stuk 5, vertaling stuk 18) stelt de Raad vast dat verzoekster dit document reeds eerder had voorgelegd, wat niet dienstig is.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij tijdens het gehoor duidelijk heeft laten blijken dat zij een alleenstaande vrouw is die zal moeten terugkeren naar Afghanistan, hetgeen zij in samenlezing met haar nieuwe documenten een schending acht van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Het reëel risico op ernstige schade vervat in bovenvermeld artikel dient evenwel te worden aangetoond middels een geloofwaardig individueel asielrelaas. Gezien verzoekster volhardt in een relaas waarvan de Raad reeds eerder de ongeloofwaardigheid heeft vastgesteld, slaagt zij er niet in aannemelijk te maken bij terugkeer een risico te lopen op ernstige schade in de zin van bovenvermeld artikel. De bij het verzoekschrift gevoegde algemene landeninformatie en krantenartikelen vermogen hieraan geen afbreuk te doen, gezien verzoekster hierin niet wordt betrokken.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 80 055 van 24 april 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 oktober 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

2.1. Ter terechtzitting betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk een nieuw krantenartikel heeft ingediend dat door de Raad nog niet werd onderzocht. Zij wijst in dit verband naar het arrest Singh e.a. tegen de Belgische Staat van het EHRM. Voorts stelt verzoekende partij dat zij een alleenstaande vrouw in Afghanistan is zodat zij behoort tot een kwetsbare groep, een element waar geen rekening mee gehouden werd bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet) of vrees op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekende partij heeft een punt waar zij stelt dat het krantenartikel een nieuw stuk is dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft ingediend. De Raad dient echter vast te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de krantenartikelen wel heeft onderzocht en tot de conclusie komt dat deze artikelen geenszins vermogen het ongeloofwaardig relaas van verzoeker in een ander daglicht te stellen. In de bestreden beslissing stelt als volgt: **“Wat betreft het krantenartikel waarin uw problemen worden bevestigd en zowel uw naam als die van uw ‘verloofde’ worden vernoemd, moet worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en uw verklaringen bovendien niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde krantenartikel.** Vooreerst moet worden vastgesteld dat in het krantenartikel vermeld wordt dat het koppel in kwestie op 19 aqrab 1390 (10 november 2011) vluchtte (zie vertaling administratief dossier) terwijl u op 4 oktober 2011 reeds asiel had aangevraagd in België (zie administratief dossier). **Uit deze vaststelling vloeit ook voort dat de inhoud van het krantenartikel tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS.** Indien men het krantenartikel moet geloven vluchtten jullie samen op 19 aqrab 1390 (10 november 2011) en werd Shahpour door de dorpelingen gevat en opgehangen nog voor 22 aqrab 1390 (13 november 2011), namelijk de datum waarop het artikel werd gepubliceerd (zie administratief dossier: inventaris documenten vertaling). Uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS blijkt echter dat u nadat u samen met Shahpour uit uw dorp gevlucht was jullie een aantal dagen doorbrachten in de stad Kaboel, daarna een aantal dagen in Pakistan bij Shahpours vriend verbleven, waarna jullie het vliegtuig namen naar een onbekend Arabisch land (CGVS eerste gehoor p. 16). Indien dit waar is, is het natuurlijk onmogelijk dat Shahpour binnen de drie dagen terug werd gevat in zijn dorp en opgehangen werd. Op dat moment bevond hij zich immers nog in Kaboel en moest hij nog samen met u verder reizen naar Pakistan en het vliegtuig nemen naar een Arabisch land. Verder is het vreemd dat het artikel uitgebreid de moeite doet om uit te leggen dat koppels die samen weglopen in Afghanistan beschuldigd worden van overspel en op die manier steniging als straf riskeren terwijl uit het artikel blijkt dat Shahpour werd opgehangen (zie administratief dossier: inventaris documenten vertaling). Vervolgens is het weinig waarschijnlijk dat in een Afgaanse krant voor een Afgaans publiek uitgelegd wordt wat de straf van steniging precies inhoudt (zie inventaris documenten: vertaling document). Het lijkt er dan ook sterk op dat dit artikel geschreven werd voor andere doeleinden, zoals het overtuigen van een asielinstantie van uw beweerde problemen. Daarnaast kan het CGVS er niet omheen dat u pas actie onderneemt om documenten, die uw verhaal ondersteunen, te vinden nadat u een negatieve beslissing en een uitwijzingsbevel kreeg (CGVS p. 5 en 6). U verklaarde naar een vriendin van uw vader, Dunya, gegaan te zijn die u in contact bracht met uw zus (CGVS p. 5). **Het is opmerkelijk dat u ondanks het feit dat u al sinds een maand na uw aankomst in België contact had opgenomen met Dunya (CGVS p. 5) die toen ook reeds contact had met uw zus (CGVS p. 6), u toch pas na uw uitwijzingsbevel contact opzoekt met uw zus.** Uw excuus dat u beschaamd was om haar te contacteren weegt niet op tegen het belang van het voorleggen van de juiste documenten in de Belgische asielprocedure. U verklaarde dat uw zus ook in de problemen zat met haar schoonfamilie door uw vlucht uit Afghanistan

(CGVS p. 6). Deze verklaring moet in perspectief geplaatst worden, gelet op het feit dat het uw schoonbroer, de man van uw zus, is die ervoor zorgt dat de documenten in België terechtkomen (CGVS p. 6 en 7). Bovendien is het weinig aannemelijk dat nadat u uw zus de situatie had uitgelegd uw zus pas na een paar dagen met het artikel op de proppen komt (CGVS p. 7). Het had logischer geweest, als ze dit artikel daadwerkelijk in haar bezit had gehad, dat ze hiermee meteen naar buiten zou zijn gekomen. Het gesolliciteerd karakter van het krantenartikel, de foutieve datum en de tegenstrijdigheden en de tegenstrijdigheden in het artikel zelf en vis-à-vis uw eigen verklaringen ondermijnen de authenticiteit van het document. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier)."

De verwijzing van verzoekende partij naar het arrest Singh e.a. tegen de Belgische Staat en de stelling dat documenten moeten onderzocht worden, zijn niet dienstig vermits uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de krantenartikelen wel degelijk werden onderzocht.

In de mate verzoekende partij in het verzoekschrift niet akkoord is met de interpretatie van de krantenartikelen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zij stelt dat zij geen toegang had tot de vertaling van het Commissariaat-generaal dient het volgende te worden vastgesteld. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit haar verklaringen dat zij samen met S. vluchtte en "is het natuurlijk onmogelijk dat Shahpour binnen de drie dagen terug werd gevat in zijn dorp en opgehangen werd. Op dat moment bevond hij zich immers nog in Kaboel en moest hij nog samen met u verder reizen naar Pakistan en het vliegtuig nemen naar een Arabisch land." Derhalve stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat het relaas van verzoekende partij niet overeenkomt met de feiten in het krantenartikel waarbij S. drie dagen later zou zijn opgehangen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de raadsman van verzoekende partij een kopie heeft opgevraagd van het administratief dossier op 7 september 2012 en dat op 10 september 2012 een kopie van het dossier werd overgemaakt naar het door de raadsman opgegeven emailadres (adm. doss. stuk nr. 1). Tot slot dient erop gewezen te worden dat de commissaris-generaal niet de verplichting heeft de verzoekende partij vooraf in te lichten of te confronteren met de redenen waarop zijn negatieve beslissing steunt. Wat de authenticiteit van het krantenartikel betreft wijst de Raad er nog op dat een krant geen officieel document is en dat uit de voorlegging van het stuk enkel kan afgeleid worden dat het werd gepubliceerd. Het biedt geen enkele garantie op het waarheidsgehalte van de inhoud van het artikel. De verklaringen van verzoekende partij zijn ongeloofwaardig en het neerleggen van de krantenartikelen kan deze vaststelling niet in positieve zin ombuigen.

2.3. Zo verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij behoort tot een kwetsbare groep als alleenstaande Afghaanse vrouw en dat daarmee niet afdoende rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij reeds uitvoerig werd gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan het door haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw. De Raad leest in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag het volgende: "Uw verklaringen over de manier waarop u gevlucht bent, doen dan weer sterk twifelen aan uw profiel van alleenstaande vrouw. U verklaarde een brief met uw zusje mee gegeven te hebben waarin u de situatie uitlegt aan S. (CGVS p. 16). S. antwoordde uw zusje dat er geen andere oplossing mogelijk was en dat u klaar moest zijn om te vluchten (CGVS p. 16). Aangezien dit antwoord geen praktische afspraken bevat, werd u expliciet gevraagd of hij nog iets anders gezegd had, waarop u negatief antwoordde (CGVS p. 16). Als er even later dieper wordt ingegaan op de praktische zaken van uw vlucht blijkt plots dat S. u had meegedeeld waar en wanneer hij u ging opwachten (CGVS p. 17) terwijl u eve voordien verklaarde dat hij u enkel gezegd had zich klaar te maken om te vluchten (CGVS p. 16). Bovendien is het merkwaardig dat u dergelijke levensbedreigende risico's neemt terwijl u uw lot in de handen legt van een man die de afgelopen negen jaar geen enkele poging had ondernomen om uw familie te overtuigen u met hem te laten trouwen en die u in die negen jaar maar vier à vijf keer in levende lijve hebt gezien. Verder verklaarde u niet te weten waar S. het geld op zo'n korte tijd vandaan haalde en of zijn familie iets afwist van het feit dat hij ging vluchten (CGVS p. 18). S. mag dan al veel gronden gehad hebben (CGVS p. 15), dit wil niet zeggen dat dit zomaar inwisselbaar is voor cash om uw reis te betalen op zo'n korte tijdsspanne. Ook het feit dat u niet weet of zijn familie op de hoogte was van zijn vlucht is weinig waarschijnlijk (CGVS p. 18). U verklaarde immers twee tot drie dagen bij S. zijn zus verbleven te hebben alvorens u naar het buitenland vluchtte. Dat u tijdens die twee of drie dagen niet gemerkt zou hebben of zijn zus al dan niet op de hoogte was van jullie plannen of met S. doorgespraakt zou hebben hoe hij alles

geregeld heeft met zijn familie is dan ook compleet ongeloofwaardig. Vervolgens moet worden opgemerkt dat eenmaal u veilig was in België, u geen enkele moeite gedaan heeft om S. terug te vinden. Als u gevraagd wordt of u al actie ondernomen had om hem terug te vinden, antwoordt u met de vraag waar moet ik naartoe gaan, op welke manier (CGVS p. 18)? Dat u deze vraag aan het CGVS moet stellen drie maanden na uw aankomst in België (zie toegevoegde informatie administratief dossier) in plaats van tijdens uw eerste contact met de autoriteiten bij uw aankomst in België, bewijst dat u geen enkel initiatief aan de dag heeft gelegd om S. terug te vinden en lijkt erop te wijzen dat uw profiel van alleenstaande vrouw ongeloofwaardig is. Deze man had u immers uit de klauwen van een voor u nadelig, gearrangeerd huwelijk en een sadistische oom gered. Bovendien verklaarde u al vanaf uw zestiende verliefd te zijn op hem (CGVS p. 8) en als u dan uit die verstikkende context, die uw familie en bij uitbreiding Afghanistan vormden, verlost geraakt en er zich eindelijk een kans voordoet met hem samen te zijn, onderneemt u geen enkele poging om de liefde van uw leven terug te vinden. Dat u zich wel mans genoeg voelde om Afghanistan te ontvluchten maar daarna geen enkel initiatief nam om S. op te sporen komt weinig overtuigend over. Indien u uw problemen zou voorgelegd hebben aan de sociaal assistent, de advocaat die u bijstaat of eventueel aan andere Afghanen zouden die u immers kunnen verteld hebben dat er kanalen voorhanden zijn die kunnen helpen in het opsporen van familieleden en andere naasten (Rode Kruis). Dat u dit niet deed doet twijfels rijzen over uw vastberadenheid om S. terug te vinden wat er op zijn beurt lijkt op te wijzen dat hij misschien helemaal niet verdwenen is, in tegenstelling tot wat u verklaart. Bovenstaande argumenten tonen aan dat weinig geloof kan gehecht worden aan de omstandigheden die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en uw profiel van alleenstaande vrouw. Hoewel het Commissariaatgeneraal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er immers op dat u in het dorp Bakhshikhel in district Rukha van de provincie Panjsher wel degelijk over een afdoend familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor u gevaar zou opleveren. In het licht van het voorgaande en gezien het feit dat u geen enkel bewijsstuk neergelegd heeft dat het tegendeel zou bewijzen dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. (...)" (eigen onderlijning)

In beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag wordt in 's Raads arrest nr. 80 055 het volgende overwogen: "De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal stelde immers terecht dat verzoekster tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegde over haar relatie met S., zij kon immers geen duidelijkheid verschaffen over waar en wanneer zij haar vriend S. ontmoet heeft, ook is het weinig waarschijnlijk dat verzoeksters oom al op de hoogte was van haar relatie nog voor S. haar ten huwelijk vroeg. Verzoekster legde tevens weinig aannemelijke verklaringen af over de oorzaken van de jirga en over haar vlucht uit Afghanistan. Bijgevolg kan er ernstig kan getwijfeld worden over haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw. Verzoeksters betoog dat het een zeer verwarde toestand betrof, kan

deze vaststellingen niet verklaren. Ook verzoekster betoog dat van haar niet kan worde verwacht dat zij exacte details kan geven en dat zij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt, verandert niets aan de vaststelling dat zij tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnen. Verzoekster stelt ook nog dat een probleem van miscommunicatie met de tolk mogelijk aan de basis ligt van de verwarring, maar zij toont niet concreet aan dat er een probleem was met de tolk. Hoe dan ook wordt op het Commissariaat-generaal bij de aanvang van ieder gehoor onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoekster heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Waar verzoekster betoogt dat zij tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen behoort ten gevolge van de heersende sociale en maatschappelijke tradities merkt de Raad op dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep dient aan te tonen wat verzoekster in casu niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden. (...)" (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat, evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel nieuw concreet en geloofwaardig element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij het profiel heeft van een alleenstaande Afghaanse vrouw.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS